

ΑΙ - ΚΟ - ΡΑ - Ι - ΙΑ

Ὁ John Chadwick εἶχε τὴν καλωσύνην μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ἄρθρου μου «Ἑλληνικά τοπωνύμια εἰς τὰς ἐνεπιγράφους πινακίδας τοῦ ἐν Πύλῳ Μυκηναϊκοῦ ἀνακτόρου» εἰς τὸν «Πλάτωνα» τεύχη 29/30 ἔτους 1963 νὰ ἐπιστήσῃ δι' ἐπιστολῆς του τὴν προσοχὴν μου ἐπὶ μελέτης του ὑπὸ τὸν τίτλον «The two provinces of Pylos» δημοσιευθείσης εἰς τὸ περιοδικὸν «Minos» Vol VII fasc. 2 ἔτους 1963 σελ. 125—141. Εἰς τὴν ῥηθείσαν μελέτην του ὁ J. Chadwick στηριζόμενος ἐπὶ τῆς ἀναγνώσεως πινακίδων, ἐφ' ὧν ἔχουν ἀναγραφῆ τοπωνυμικαὶ ἐνδείξεις, καταλήγει εἰς τὰ ἀκόλουθα ἀξιολογώτατα συμπεράσματα.

Τὸ βασίλειον τῆς Πύλου ἦτο διηρημένον εἰς δύο ἐπαρχίας. Ὅριον τοῦ διαχωρισμοῦ τῶν περιοχῶν τῶν δύο ἐπαρχιῶν εἶχε ληφθῆ τὸ ὄρος Αἰγαλέον, ἦτοι ἡ ὄροσειρά ἣτις ἀρχομένη ἀπὸ τῆς Κυπαρισσίας τελευτᾷ ἀνατολικῶς τῆς Χώρας, πλησίον τῆς ὁποίας κεῖται τὸ Μυκηναϊκὸν ἀνάκτορον. Τὸ ὄρος τοῦτο Αἰγαλέον ἀναφέρει ὁ Στράβων (H 359) γράφων «Ἡ μὲν οὖν Πύλος ἡ Μεσσηνιακὴ ὑπὸ τῷ Αἰγαλέῳ πόλις ἦν». Ἡ ἐπὶ τῶν πινακίδων ἀναγνωσθεῖσα λέξις De-we-ro-ai-ko-ra-i-ja θεωρεῖται ὑπὸ τοῦ Chadwick ὡς ἐνδεικτικὴ διὰ τὴν πλησίον τοῦ ἀνακτόρου περιοχὴν καὶ γενικώτερον διὰ τὸ δυτικὸν τμήμα τοῦ βασιλείου τῆς Πύλου. Περιλαμβάνοντο εἰς αὐτὴν καὶ αἱ παραθαλάσσιαι πόλεις τῆς δυτικῆς Μεσσηνιακῆς παραλίας. Εἰς τὰς πινακίδας καταριθμοῦνται ὡς ὑπαγόμεναι εἰς τὸ δυτικὸν τοῦτο τμήμα ἑννέα πόλεις, μετὰ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ αἱ Me-ta-ra, A-ke-re-wa καὶ Ka-ra-do-ro, περὶ ὧν εἰς τὸ ἡμέτερον ἄρθρον ὑπεστηρίχθη ὅτι ἔκειντο εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Λακωνικῆς. Αἱ ἐν λόγῳ τρεῖς πόλεις μετ' ἄλλων ἕξ ἀπετέλουν τὴν δυτικὴν ἐπαρχίαν τοῦ βασιλείου τῆς Πύλου. Τὸ ὄνομα De-we-ro-ai-ko-ra-i-ja ἐκλαμβάνει ὁ Chadwick ὡς σύνθετον. Εἰς τὸ πρῶτον συνθετικὸν de-we-ro διαβλέπει τὸ ἑλληνικὸν τοπικὸν ἐπίρρημα δεῦρο, εἰς δὲ τὸ δευτέρον τοπωνυμικὴν ἔνδειξιν παράγωγον ἀπὸ τὸ ὄνομα Αἰγαλέον (ὄρος). Κατὰ ταῦτα ὀλόκληρον τὸ σύνθετον συναπαρτίζει τὴν ἑλληνικὴν λέξιν Δευροαιγαλαία (Ventris Chadwick, Documents in Mycenaean Greek σελ. 147), δηλ. περιοχὴ κειμένη πλησίον τοῦ Αἰγαλέου. Σημειοῦται ὑπὸ τοῦ Chadwick ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ ὑπολανθάνῃ ὑπὸ τὸ De-we-ro καὶ τὸ θέμα δεῖ-φε-λο τὸ δηλοῦν περιοχὴν κειμένην πρὸς τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. Ἀλλὰ καὶ ἡ τοιαύτη σημασία οὐδόπως ἀνατρέπει τὴν πρῶτην, ἐφ' ὅσον ἡ ἐν λόγῳ περιοχὴ ἀποτελεῖ τὸ δυτικὸν τμήμα τοῦ βασιλείου.

Τοπωνυμικὴ ἔνδειξις δηλοῦσα τὴν ἑτέραν ἐπαρχίαν, ἣτις πρέπει νὰ κεῖται ἀνατολικῶς, εἶναι ἡ ἐπίσης ἐπὶ τῶν πινακίδων ἀναγνωσθεῖσα λέξις Pe-ra-ko-ra-i-ja. Ὡς ὑπαγόμεναι εἰς αὐτὴν καταριθμοῦνται εἰς τὰς πινακίδας ἑπτὰ πόλεις. Τὴν δευτέραν ταύτην ἔνδειξιν θεωρεῖ ὁ Chadwick σύνθετον ἐκ τοῦ pe-ra καὶ Ai-ko-ra-i-ja. Ἐπομένως πρέπει εἰς τὴν ἑλληνικὴν γραφὴν νὰ μεταγραφῆ ὡς Περαιγαλαία, δηλ. ἡ ἐκείθεν τοῦ Αἰγαλέου ἀνατολικὴ ἐπαρχία. Κατὰ τὸν Chadwick ἡ περιοχὴ αὕτη περιλαμβάνει τὸ τμήμα τῆς Μεσσηνίας τὸ ἐκτεινόμενον πρὸς τὰ νοτιοανατολικά τοῦ Αἰγαλέου μέχρι τῆς σημερινῆς πόλεως τῶν Καλαμῶν. Ἐντοπίζεται ἡ δυτικὴ ἐπαρχία ὑπὸ τοῦ Chadwick εἰς τὸ μετὰ τὴν πόλιν τῶν Καλαμῶν ρέοντος ποταμοῦ Νέδωνος ἀνατολικῶς καὶ δυτικῶς μέχρι τῆς περιοχῆς ὅπου κεῖται τὸ χωρίον Ῥιζόμυλος, τμήμα τῆς εὐφύρου Μεσσηνιακῆς γῆς. Τὰ ἀνακαλυφθέντα ἀρχαιολογικὰ εὐρήματα πλησίον τῆς πό-

λεως τῶν Καλαμῶν, καθὼς καὶ παρὰ τὴν κωμόπολιν Θουρίαν καὶ τὰ χωρία Καρτερὸν καὶ Ῥιζόμυλος μαρτυροῦν ὅτι ἡ γόνιμος αὕτη περιοχὴ ἦτο πυκνῶς κατοικημένη κατὰ τὴν Μυκηναϊκὴν ἐποχὴν.

Κατὰ τὰ συμπεράσματα τοῦ Chadwick αἱ λέξεις αἱ δηλοῦσαι τὰς δύο ἐπαρχίας τοῦ βασιλείου τῆς Πύλου ἔχουν σχηματισθῆ μετὰ βᾶσιν τὸ ὄνομα τοῦ ὄρους Αἰγιαλέου μετὰ τὴν προσθήκην τῶν ἀντιθέτου σημασίας ἐπιρρημάτων δεῦρο καὶ πέρα. Τὸ βασιλεῖον τοῦ Νέστορος δὲν φαίνεται νὰ περιλαμβάνῃ τὴν Λακωνικὴν ἀλλ' ἐξικνεῖται πρὸς ἀνατολὰς μέχρι τῆς σημερινῆς πόλεως τῶν Καλαμῶν, ὅπου τοποθετεῖται ἡ ὁμηρικὴ πόλις Φηραί. Κατ' ἀκολουθίαν αἱ πόλεις Me-ta pa, A-ke re-wa καὶ Ka-ra do-ro δὲν πρέπει νὰ ἀναζητηθοῦν εἰς τὴν Λακωνικὴν περιοχὴν ἀλλ' εἰς θέσεις πλησιοχώρους πρὸς τὴν Πύλον, πάντως ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν δύο ἐπαρχιῶν.

Ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω συμπερασμάτων ἔχομεν τὴν γνώμην ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ διατυπωθοῦν ὡς προτάσεις πρὸς περαιτέρω συζήτησιν καὶ ἀκριβεστέραν τῶν πραγμάτων διασαφήνισιν αἱ κάτωθι παρατηρήσεις.

Ιον. Εἶναι δυνατόν νὰ ἐγερθοῦν ἀμφιβολαὶ ὡς πρὸς τὴν ἐκδοχὴν τῆς λέξεως Αἰ-ko-ra i-ja ὡς ἰσοδυναμοῦ μετὰ τὴν τοπωνυμικὴν ἔνδειξιν Αἰγιαλαί. Διὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῆς δυσχερείας, ἣν παρέχει ἡ εἰς τὴν δευτέραν συλλαβὴν διαφορὰ τῶν φωνηέντων ο α ὁ Chadwick δέχεται ὅτι πρόκειται περὶ προελληνικοῦ ὀνόματος τοῦ ὁποῦ ἢ πρώτη συλλαβὴ ἦτο Αἰκ- ἢ Αἰγ- ἢ Αἰχ-. Τὸ εἰς τὴν δευτέραν συλλαβὴν ἀρχικῶς ὑφιστάμενον ο μετετρέπη κατὰ τὸν Chadwick εἰς α κατὰ παρετυμολογίαν ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῶν γραμματικῶν τύπων αἶγα, αἰγιαλός. Ἡ τοιαύτη τῆς παρουσιαζομένης διαφορᾶς ἐξήγησις δὲν τυγχάνει ἀπορριπτέα. Εἶναι δυνατόν ὅμως νὰ ἀναγνωσθῆ, ὅπως θὰ δεῖξωμεν κατωτέρω, ἡ λέξις κατὰ τρόπον κλισιῶντα περιττὴν τὴν κατὰ τὴν ἀναγνώσιν μετατροπὴν τοῦ ο εἰς α.

2ον. Καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐρμηνείαν τῶν δύο πρώτων συνθετικῶν de-we-ro καὶ pe-ra εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ ἀμφισβήτησις. Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν δὲν ὑπάρχουν παραδείγματα δηλώσεως ἐν συνθέσει τοπικῆς ἀντιθέσεως διὰ τῶν ἐπιρρημάτων δεῦρο καὶ πέρα. Ἐκτὸς τούτου εἶναι δυνατόν νὰ ὑποπτεύσωμεν ὅτι ὑπὸ τὸ de-we-ro δεῖφελο—ὕπολανθάνει θέμα, ὅπερ ἀναφαίνεται ὡς δευτέρον συνθετικὸν εἰς τὸ ὁμηρικὸν κοσμητικὸν ἐπίθετον τὸ ἀποδιδόμενον εἰς τὸς πόλεις καὶ δηλωτικὸν λαμπρότητος εὐ-δέελος. Ὡς πρὸς τὸ pera ὁ Chadwick στηριζόμενος εἰς τὸ ὅτι ἐπὶ τῶν πινακίδων ἀνεγνώσθη ἐκτὸς τοῦ τύπου pe-ra ko-ra-i-ja καὶ τύπος pe-ra-a-ko-ra-i-jo ἀποκλείει τὴν δυνατότητα νὰ δεχθῶμεν ὡς πρώτον συνθετικὸν τὴν πρόθεσιν περὶ. Ἐὰν ἐδεχόμεθα ὅτι ὑπὸ τὸ per-, pe-ra ὑπολανθάνει ἡ πρόθεσις περὶ, αὕτη θὰ εἶχε χρησιμοποιοθῆ πρὸς δήλωσιν ἐπιτάσεως καὶ διακοσμητικῆς ἐξάρσεως τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ ὡς συμβαίνει π. χ εἰς τὰ σύνθετα Περίβρια, Περικλύμενος, Πέρκαλος. Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι εἰς τὴν Αἰολικὴν διάλεκτον ἐν συνθέσει τὸ ι τῆς περὶ ἀφομοιοῦται πρὸς τὸ προηγούμενον αὐτοῦ ρ. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ ἐμφάνισις α διπλοῦ εἰς τὸν τύπον pe-ra-a-ko-ra-i-ja δὲν ἀποκλείεται νὰ προῆλθεν ἐκ τῆς προφορᾶς διπλοῦ ρ. Εἰς τὴν Αἰολ. διάλεκτον ἀπαντοῦν ρρ εἰς τὴν λέξιν Πέρραμος (Πρίαμος). Ἡσυχ. καὶ ὡς δηλωτικὸν δήμου τῆς Ἀττικῆς ἔχει σχηματισθῆ τὸ ὄνομα Περρίδα (Schwytzer Gr. Gr. I 509*). Εἰς τὸ Myscenaean Vocabulary J. Chadwick L. Baumbach Glotta XLI 1965 H. 3/4 σελ. 235) σημειοῦται ἡ Μυκηναϊκὴ λέξις pe-ra₂-ro ὡς ἰσοδύναμος μετὰ τὸ ὄνομα Περραιβοί ἔνθα τὸ ra₂ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ μεταγενεστέρως ἀναπτυχθὲν ρραι. Ὅθεν δὲν πρέπει νὰ ἀποκλεισθῆ ἐξ ὀλοκλήρου ἡ δυνατότης νὰ ἴδωμεν κάτω ἀπὸ τὸ per-pe-ra τὴν πρόθεσιν περὶ (per). Πάντως αἱ γνώσεις μας περὶ τῆς φωνολογικῆς δομῆς τῆς Μυκηναϊκῆς διαλέκτου δὲν μᾶς παρέχουν ἀσφαλῆ στοιχεῖα διὰ τὴν ἐπίλυσιν τοῦ ζητήματος. Δὲν ἀποκλείεται ἀκόμη ὑπὸ τὸ pera νὰ ὑποκρύπτεται καὶ τοπωνυμικὴ τις ἔνδειξις. Παλαιότερον ὁ Palmer εἶχε προτείνει τὸ pera νὰ θεωρηθῆ ὡς ἔνδειξις σχετικὴ μετὰ τὴν Ὀμηρικὴν πόλιν τῶν Φηρῶν—(Φαρῶν—Φερῶν) Ἐπομένως εἶναι δυνατόν νὰ ὑπο-

στηριχθῆι ὅτι εἰς τὴν ἀντίθεσιν *de-we-ro* καὶ *pe-ra* δὲν ὑπολανθάνει ἀποκλειστικῶς σχέσις τοπωνυμικῆς ἀντιθέσεως ἀλλὰ πιθανῶς καὶ δῆλωσις κοσμητικῆς ἐξάρσεως δύο πινακῶν, εἰς ἃς ἤρχον διάφορα γένη τῆς αὐτῆς φυλῆς.

3ον. Ἄν δεχθῶμεν ὅτι τὸ βασιλεῖον τῆς Πύλου εἶχεν ὡς ἀνατολικὸν ὄριον τὴν ὀμηρικὴν πόλιν τῶν Φαρῶν, περιερχόμεθα εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὴν μυθολογικὴν παράδοσιν, ἣτις ἀποκαλεῖ τὸν Νέστορα Γερῆνιον καὶ παρουσιάζει τὸν θεὸν τοῦ Ἄδου μαχόμενον μετὰ τῶν Πυλίων κατὰ τοῦ Ἡρακλέους. Οὕτε πρέπει νὰ παραβλεφθῆι ὅτι εἰς πινακίδας τῆς Πύλου ἔχει ἀναγνωσθῆι τὸ ὄνομα *Ta-ra-ma-ta*, ὅπερ ἡρμηνεύθη ὡς Ἰσοδύναμον πρὸς τὸ ὄνομα Θαλαμάτας, δηλωτικὸν προσώπου καταγομένου ἐκ τῆς ἐν Λακωνίᾳ γνωστῆς πόλεως τῶν Θαλαμῶν. Μεταξὺ τῶν ὀνομάτων τῶν ἐννέα πόλεων αἰτινες κατανέμονται εἰς τὴν δυτικὴν ἐπαρχίαν περιλαμβάνεται καὶ τὸ ὄνομα *Pe-to-no*. Ὁ Ἰσπανὸς φιλόλογος *M. S. Ruipérez* (*Actes du Colloque international sur les textes myceniens, Gif - sur - Yvette*) Paris 1956, 118 ταυτίζει αὐτὴν μὲ τὴν ἐπὶ τῆς δυτικῆς Λακωνικῆς παραλίας κειμένην πόλιν Πέφνον. Ὁ καθηγητῆς τοῦ ἐν Σκοπίοις τῆς Γιουγκοσλαβίας Πανεπιστημίου *M. Petruševski* εἰς τὸ *Ai - Keu* (PY Ta 641) διαβλέπει τὸ τοπωνύμιον πόλεως ἐν τῇ Λακωνικῇ ἣτις ὀνομάζετο *Aiyai* ἢ *Aiyaiai*, *Aiyiiai* (*M. Petruševski, Zur Toponomastik Griechenlands in mykenischer Zeitalter. Sonderdruck aus Neue Beiträge zur Geschichte der alten Welt Band I*).

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω διατυπωθειῶν ἀμφιβολιῶν καιρὸς εἶναι νὰ προχωρήσωμεν καὶ εἰς θετικῆς μορφῆς ὑποθέσεις.

Μένοντες περισσότερον πιστοὶ εἰς τὸ φωνολογικὸν περιεχόμενον τοῦ ὀνόματος *Ai ko-ra-i-ja* δυνάμεθα νὰ μεταγράψωμεν αὐτὸ ὑπὸ τὴν μορφήν *Ai-ko-raia*. Αὐτομάτως ἢ μεταγραφῆ αὔτη ἀναπλάσσει εἰς τὴν σκέψιν μας τὸ ὄνομα τῆς φυλῆς τῶν *Aiyi-ko-réwv*. (*Ai-ko-ra-i-ja*). Θὰ ἠδύνατο νὰ ἀντιταχθῆι ἢ ἀντίρρησης ὅτι, διὰ νὰ εὐσταθῆσῃ ὁ τοιοῦτος ταυτισμὸς, θὰ ἔπρεπε νὰ ἀναγράφεται εἰς τὰς πινακίδας ὑπὸ τὴν μορφήν *Ai-ki-ko ra i-ja*, συμφώνως πρὸς τὸ *ai-ki-ra-ta*, ὅπερ δηλοῖ τὸν αἰγοβοσκὸν (*Chadwick Vocab, glotta XLI Heft 3/4* σελ. 168). Κατὰ τῆς διατυπωθείσης ἀντιρρήσεως εἶναι δυνατόν νὰ ἀντιταχθῆι ὅτι τὸ θέμα τῆς λέξεως «αἰξ» εἰς τὰς πινακίδας ἐμφανίζεται ὄχι μόνον ὑπὸ τὴν μορφήν *ai-ki* (*ai-ki-a₂-ri-jo* αἰγιαλός, *ai-ki-ra-ta* αἰγοβοσκός) ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὴν μορφήν *ai-k* ὡς ἐν τῷ ἀνωτέρω σημειωθέντι ὀνόματι *ai-keu*. Ἐκ τῆς μορφῆς δὲ *ai-k* εἶναι δυνατόν νὰ μετετάπητῃ τὸ θέμα εἰς *ai-* ἐκπεσόντος τὸ *k* διὰ φωνολογικοῦς λόγους. Ὑπὸ τὴν μορφήν *ai-* ἀπαντᾷ τὸ θέμα ὡς πρῶτον συνθετικὸν εἰς τὴν ὀμηρικὴν λέξιν ἀλπόλος (=αἰγοβοσκός B 474, ρ 247 κ.ά.). Εἰς τοὺς γλωσσολόγους παρέσχε μεγάλας δυσχερείας ἢ ἐμφάνισις τοῦ θέματος ὑπὸ τὸν τύπον *ai-* ἀντὶ *aiyi*. Μὴ θέλοντες νὰ παραδεχθοῦν ἔκπτωσιν τοῦ *yi-* ἢ τοῦ *y* ἐκ τοῦ θέματος ἀνεζήτησαν ἄλλας ἐξηγήσεις. Οὕτω ὁ Ἑλληνας γλωσσολόγος Γ. Τσερέπης (*Σύνθετα τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης* ἔκδ. 2α σελ. 200) ὑπεστήριξεν ὅτι εἰς τὴν λέξιν ἀλπόλος ἔχομεν ὡς πρῶτον συνθετικὸν τὴν ἐν τῇ ζενδικῇ γλώσσῃ διασφραζομένην πρόθεσιν *avi* καὶ ὡς δεύτερον ὄνομα παραγόμενον ἐκ θέματος *πελ-* πολέω. Συμφώνως πρὸς τὴν οὕτω ἀποτελεσθεῖσαν σύνθεσιν ἡ λέξις ἐσήμαινε ἀρχικῶς τὸν εἰσελαύνοντα εἰς τὴν μέρος τὰ ποιμνία, κατόπιν δὲ ἔλαβε τὴν εἰδικωτέραν σημασίαν τοῦ βοσκοῦ τῶν αἰγῶν καὶ τράγων. Ἐναντι τῆς ἀνωτέρω ἐρμηνείας εἶναι δυνατόν νὰ ὑποστηριχθῆι ὅτι τὸ *y* τοῦ θέματος ἐξέπεσεν, ἐπειδὴ εὐρέθη κατὰ τὴν σύνθεσιν πρὸ συμφώνου, μὲ τὸ ὅποιον κατὰ τοὺς φωνητικὸς νόμους τῆς γλώσσης δὲν ἦτο δυνατόν νὰ συνυπάρξῃ. Εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν δὲν εἶναι φωνολογικῶς δυνατὴ ἢ συνύπαρξις ἐντὸς λέξεως τῶν συμπλεγμάτων *y+π* καὶ *y+φ*. Ἐάν δεχθῶμεν ὅτι τὸ φωνολογικὸν τοῦτο χαρακτηριστικὸν ἴσχυε καὶ εἰς τὴν Μυκηναϊκὴν διάλεκτον, ἐξηγεῖται ὁ τύπος *ai-* ὡς προελθὼν ἐξ ἀρχῆς ἐκ τοῦ *aiy-* εὐρεθέντος εἰς συνδυασμοὺς οἷοι εἶναι οἱ προηγουμένως μνημονευθέντες.

Ἐάν εἶναι ὀρθαὶ αἱ διατυπωθεῖσαι σκέψεις, προκύπτει ἐξ αὐτῶν ὅτι ὡς βάσις τῶν ὀνομασιῶν τῶν δύο ἐπαρχιῶν τοῦ βασιλείου τῆς Πύλου δὲν εἶχε ληφθῆι ἡ τοπω-

νυμική ένδειξις Αιγαλέον. Δέν πρέπει νά παροραθῆ ὅτι ἡ ὄροσειρά τοῦ Αἰγαλέου δέν ἦτο δυνατόν τοπογραφικῶς νά νοηθῆ ὡς φυσικόν ὄριον διαχωρίζον τὸ βασίλειον τῆς Πύλου εἰς ἕν δυτικόν καί εἰς ἕν ἀνατολικόν τμήμα. Ὡς διαχωριστικὴ γραμμὴ ἡ ὄροσειρά του τερματίζεται χωρὶς νά προχωρῆ πρὸς νότον διὰ νά ἀποχωρῆ τὸ τμήμα τῆς εὐφόρου Μεσσηνιακῆς γῆς ὡς ἰδιαιτέρον ἀνατολικόν διαμέρισμα. Εἰς τὴν βασικὴν ένδειξιν Ai-ko ta-i-ja συμφωνότερον εἶναι πρὸς τὰ φωνολογικά της δεδομένα νά ἴδωμεν τὴν λέξιν Αἰγικοραία. Τὰς ένδειξεις de-we-ro καί per, pera δέν εἶναι ἀπαραίτητον νά θεωρήσωμεν ὡς τοπικάς ἀλλὰ εἶναι δυνατόν νά ἐκλάβωμεν αὐτάς ὡς ένδειξεις διακοσμητικῆς ἢ στενοτέρας φυλετικῆς διακρίσεως.

Ἡ ὀνομασία Αἰγικορεῖς εἶναι γνωστὴ ὡς ένδεικτικὴ μιὰς ἐκ τῶν τεσσάρων ἀρχαιοτάτων φυλῶν τῆς Ἀττικῆς (1). Ἡ έν λόγῳ φυλετικὴ ὀνομασία δέν ἀπαντᾷ μόνον εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἀλλ' ὅπως πιστοῦται καί ἐξ ἐπιγραφῶν εἰς τὴν Κύζικον, Πέρινθον καί εἰς πολίχνας τῆς παρὰ τὸν Ἴστρον χώρας Τομέα, Κάλλατιν καί Ἴστρον. Ἐκ τούτου συνάγεται ὅτι οἱ Αἰγικορεῖς ἦσαν παναρχαία κοινὴ τῶν Ἰώνων φυλετικὴ διάκρισις (Der kleine Pauly Lexikon der Antike I σελ. 159).

Ἐπειδὴ τὸ παλαιότερον στρώμα τῶν κατὰ τὴν Μυκηναϊκὴν ἐποχὴν ἐγκατασταθεισῶν εἰς τὴν Μεσσηνίαν ἑλληνικῶν φυλῶν ἀπετέλεσαν οἱ Ἴωνες, καθίσταται πιθανόν ὅτι καί κατὰ τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἐγράφησαν αἱ πινακίδες τῆς Πύλου ὑπῆρχεν έν χρήσει ὡς φυλετικὴ ένδειξις ἡ λέξις Αἰγικορεῖς, ἐξ ἧς ἦτο δυνατόν νά σχηματισθῆ καί ἡ ὀνομασία Αἰγικοραία.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ Εὐριπίδης εἰς τὴν τραγωδίαν του «Ἴων» 1580 σχετίζει τὸ ὄνομα Αἰγικορεῖς μὲ τὴν αἰγίδα τῆς Ἀθηνᾶς. Κατ' ἀκολουθίαν τὸ ὄνομα Αἰγικορεῖς εἶναι ένδεικτικόν λατρείας ἀποδιδομένης εἰς παναρχαίαν θεότητα, ἐπιβιώματα τῆς τῆς ὁποίας δισσώθησαν εἰς τὰς περὶ αἰγίδος τοῦ Διὸς καί τῆς Ἀθηνᾶς μυθολογικάς παραδόσεις. Καί εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Διονύσου, ὅστις εἰς τὴν Ἀττικὴν λατρεύεται καί ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Μελάναιγις, ὑπόκεινται ὡς βᾶσις παραπλήσια ἀρχαιοτάτα μυθολογικά καί θρησκευτικά παραδόσεις.

Συμφώνως πρὸς τὰ ἀνωτέρω λεχθέντα δυνάμεθα νά ὑποθέσωμεν ὅτι ὑπὸ τὰς δύο διακρίσεις τὰς δηλουμένας διὰ τοῦ de-we-ro καί per, pera τοποθετοῦνται εἰς τὰς πινακίδας πόλεις τελοῦσαι ὑπὸ τὴν ἐπικυριαρχίαν δύο φυλετικῶν διακρίσεων ὑφισταμένων έντός τῆς φυλῆς τῶν Αἰγικορέων. Εἶναι δυνατόν νά τεθῆ καί τὸ ἐρώτημα, ἂν πρέπει νά δεχθῶμεν ὅτι αἱ πόλεις ἐκατέρας τῶν ταξινομήσεων ἀπετέλουν συνεχῆ γεωγραφικὴν περιοχὴν. Καί περὶ τούτου δέν εἶναι δυνατόν νά εἴμεθα βέβαιοι, ἂν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὰς γεωγραφικάς ένδειξεις αἵτινες παρέχονται ὑπὸ τοῦ έν Β τῆς Ἰλιάδος καταλόγου τῶν νεῶν σχετικῶς μὲ τὴν ἐπικράτειαν τοῦ Ἀχιλλέως (Ἰλ. Β 680 κέ.). Αἱ ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τοῦ Ἀχιλλέως πόλεις Ἄλος καί Ἀλόπη ἐνούμεναι δι' εὐθείας ἀπέμνουσιν τοπογραφικῶς περιοχὴν, έντός τῆς ὁποίας εὐρίσκονται αἱ ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τοῦ Πρωτεσίλαου διατελοῦσαι πόλεις Πτελεὸς καί Ἀντρῶν. Τὸ αὐτὸ εἶναι δυνατόν νά συμβαίη καί μὲ τὰς έννέα πόλεις, κτήσεις τοῦ Ἀγαμέμνονος, έντός τῆς περιοχῆς τοῦ βασιλείου τῆς Πύλου καί γενικώτερον μὲ τὴν τοπογραφικὴν τοποθέτησιν τῶν πόλεων τῶν δύο ἐπαρχιῶν.

1) Ὁ Ventris καί Chadwick εἶχον προτείνει (Documents κτλ. σελ. 397) τὸν συσχετισμὸν τῆς εἰς τὰς πινακίδας ἀναγνωσθείσης λέξεως ke-re-te μὲ τὸ ὄνομα Αἰγικορεῖς. Ὡς πρὸς τὸ δευτέρον συνθετικόν—κορεῖς εὐλογον εἶναι νά δεχθῶμεν ὅτι εἶναι σχετικόν μὲ θέμα κορ- (πρὸ βῆμα κορέω), ὅπερ ἀπαντᾷ καί εἰς τὰς σχετικὰς μὲ τὴν λατρείαν λέξεις ζάκορος, νεωκόρος.